

Arrest

nr. 243 704 van 5 november 2020
in de zaak RvV X / VK

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. GYSELEN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de El Salvadoraanse nationaliteit te hebben, dienen op 18 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 3 maart 2020 worden verzoekers afzonderlijk gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 20 mei 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, die worden betekend op 25 mei 2020.

De bestreden beslissing ten aanzien van B.L.N.A. luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de nationaliteit van El Salvador te bezitten, geboren en getogen in La Paz, gemeente Rosario La Paz. U bent op 8 december 2018 wettelijk gehuwd met M. H., T. A. aanwezig in België (CG 19/13092B). Jullie dochtertje werd in België geboren op 12 december 2019. U verklaart samen met uw echtgenote El Salvador te hebben verlaten op 04 februari 2019 na een bedreiging van twee bendeleden, op 10 oktober 2018. De bedreiging deed zich voor in de buurt van het huis van uw schoonvader, namelijk in de wijk Soyapango (San Salvador), waar u sinds 10 februari 2018 inwoonde bij uw partner. U ging bij uw partner, haar vader en zussen inwonen, omdat dit voor jullie beider werk het gemakkelijkste was, aangezien uw vrouw werkte in het Centrale Militaire Hospitaal van San Salvador en u werkzaam was op de militaire luchthaven. U verklaart dat u militair bent, met de graad van Corporaal Vliegtuigtechnicus (Spaans: cabo Technico de Aviation). U studeerde af in 2015 en werkte sinds 01 januari 2016 bij de 2de luchtbrigade van de Luchtmacht, gelegen bij de Autopista Comalapa, naast de internationale luchthaven. 's Morgens zette u uw vrouw af bij het Militair Hospitaal en reed u verder naar uw werk. Op 10 oktober 2018 parkeerde u uw wagen op de gewoonlijke plaats, vlakbij het huis van uw schoonvader. Bij het uitstappen werd u aangesproken door twee mannen die u allerlei vragen stelden, zoals uw naam en waar en met wie u woonde. Ze keken ook de hele tijd in de wagen. Ze vroegen om uw ID-kaart. U was heel bang dat ze in uw portefeuille uw militaire ID zouden zien zitten, of dat ze zouden vragen om de koffer te openen waarin uw uniform verstopt zat in een tas. De mannen bekeken u argwanend. Eén van de twee zei de hele tijd "dit is een militair, we maken hem af". U werd heel nerveus, maar ontkende iets met het leger of de politie te maken te hebben. De twee mannen gaven u een waarschuwing, indien ze zouden ontdekken dat u een militair was, zouden ze u en uw vrouw vermoorden. U was door dit incident behoorlijk aangedaan en besprak thuis met uw vrouw en één van haar aanwezige zussen wat er was gebeurd. U belde met de grootouders van uw vrouw die tegenover wonen en vervolgens ook met haar vader toen deze thuis kwam. Vervolgens belde u uw moeder en werd afgesproken dat jullie voorlopig daar konden wonen, in afwachting van een oplossing, want in de wijk van uw moeder is dezelfde bende werkzaam als in de wijk van uw schoonvader, namelijk MS 13. U was bang dat, door te vertrekken uit de wijk van uw schoonvader, u kenbaar maakte iets te verbergen te hebben. Jullie besloten om het land te verlaten. In november 2018 gaf u ontslag. U had een opzegperiode van drie maanden die afliep op 31 januari 2019. Op 04 februari 2019 verlieten u en uw echtgenote El Salvador en reisden via Spanje naar België, waar u 18 februari 2019 een vraag om internationale bescherming indiende. Na uw vertrek kwam iemand aan uw schoonvader vragen stellen over u en uw vrouw. Een paar dagen later werden de banden van zijn auto gestolen.

U stelt bij terugkeer een vrees te hebben vanwege MS 13 om grond van uw profiel als militair.

Ter ondersteuning van uw vraag om bescherming, legt u volgende documenten neer: uw paspoort en uw ID-kaart, uw geboorteakte met apostille, uw diploma van de Technische School, diploma (bevordering tot corporaal), attesten van opleidingen van de militaire luchtmacht (onderhoud vliegtuig A37, basisonderhoud van schroeven, motoren G85 G E17 A) met apostille, attest van brandweeropleiding, een puntenlijst, een document van goed gedrag van uw commandant, een document in verband met uw ontslag, uw diploma met apostille, een krantenartikel betreffende de dood van je oom in 2016; documenten in verband met de dood van een collega (kopie van foto, badge, document van interne veiligheidsdienst). Uw vrouw legt haar origineel paspoort en IDkaart neer, haar diploma's, alsook foto's van de auto van haar vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in

hoofde van uw persoon een ernstig risico op vervolging kan worden vermoed, zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een daadwerkelijk en persoonlijke vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Evenmin heeft u aangetoond een reëel risico te hebben op ernstige schade zoals omschreven in Art 48/4 § 2 a en b.

U baseert uw vrees voor vervolging op uw profiel, zijnde een militair-technicus op één van de militaire luchtmachtbases van San Salvador (CG p.7-8).

Aangaande uw profiel moet verder worden opgemerkt dat militairen mogelijks een risico- profiel hebben, maar het gaat dan voornamelijk om militairen die worden ingezet in de strijd tegen de criminele bendes. U hiernaar gevraagd blijkt dit niet het geval te zijn (CG p.6). U verklaart dat u enkel op de basis werkte als technicus betrokken bij het onderhoud van de militaire vliegtuigen.

Verder moet worden opgemerkt dat uw profiel op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, doch u bleef hierover in gebreke.

Aangaande de door u ingeroepen vrees voor vervolging moet vooreerst worden opgemerkt dat u, vóór het door u aangehaalde incident op 10 oktober 2018, dat zou leiden tot uw vertrek uit uw land op 04 februari 2019, geen enkel probleem had met de bendes (CG p.5).

U verklaart hierover dat u tijdens uw studie intern was, en dat u in de wijk waar uw moeder woont en waar u opgroeide (CG p.3) weinig sociale contacten heeft. Nochtans verklaart u ook dat u, wanneer u in de weekends thuis kwam, u veel op de baan was met uw moeder die een druk leven heeft (CG p.5). Dat u in uw geboortewijk weinig sociale contacten zou hebben is weinig waarschijnlijk. U heeft bij uw moeder gewoond tot u ging samenwonen met uw partner in het huis van haar vader, op 10 februari 2018. U bent beginnen werken op de militaire luchthaven op 01 januari 2016. U heeft dus nog ruim twee jaar in het huis van uw moeder geleefd, nadat u uw militaire loopbaan begon. U kwam dagelijks naar huis (CG p.5). Hoewel u verklaart dat de wijk van uw moeder problematisch is en er veel conflicten zijn, had u er geen problemen. Het vertrek uit die wijk was louter pragmatisch omdat u wou gaan samenwonen en het voor het werk van uw vrouw gemakkelijker was om bij haar vader te wonen in San Salvador.

Vervolgens doet zich op 10 oktober 2018 het incident voor met twee bendeleden in de wijk van uw schoonvader, in Soyapango, San Salvador, waarna u opnieuw naar uw ouderlijk huis trekt. Omdat u daar nooit eerder problemen had, werd u gevraagd om welke redenen u besloot om het land te verlaten (CG p.10-11). U stelt hierover dat u zich daar niet veilig voelde, omdat er veel graffiti was aan het begin van de colonie, waar je moeder woont, en dat er ook posten van de bende staan, i.c. MS 13. Hierbij geopperd dat ze u dan wellicht wel kennen, ontkent u dit en stelt u opnieuw dat u er nauwelijks buiten kwam en geen sociale contacten had. Dat de posten u niet zouden kennen is weinig aannemelijk, aangezien u toch stelt dat ze regelmatig controleren om te zien wie van de colonie is of niet. Op een ander moment verklaart u, dat u niet langer in de wijk van uw moeder kon blijven wonen, omdat dezelfde bende de controle heeft als in de wijk van je schoonvader, en dat u vreesde dat door uw vertrek aldaar de aandacht van de bende was getrokken (CG p.9), vooral omdat u vreesde dat uw gaan en staan daar meer werd gecontroleerd. Gezien dit een loutere veronderstelling betreft bent u niet bij machte dit in concreto aan te tonen. Immers, uw schoonvader heeft gedurende de drie maanden en half dat jullie in het huis van je moeder woonden, geen enkel probleem ondervonden met betrekking tot de bedreiging (CG p.9 en CG vrouw p.7). U heeft bovendien nog meer dan drie maanden in het huis van uw moeder gewoond, terwijl u nog verder naar het werk ging (CG p.9). Gedurende die drie en half maanden is er geen enkele bedreiging geweest en ook nadien is de bende niet te weten gekomen dat u daar bij uw moeder heeft verbleven (CG p. 9 en p. 10 en CG vrouw p.7).

Uit het bovenstaande volgt dat u de onmogelijkheid om bij uw moeder, of althans in die wijk te blijven wonen, onvoldoende staaft met concrete feiten.

De vraag aan uw vrouw gesteld, verwijst ook zij naar een algemeen gevoel van onveiligheid (CG vrouw p.7) aangezien volgens haar de wijk van uw moeder nog gevaarlijker is dan de wijk van haar vader.

Dan, wat de essentie betreft van de ingeroepen vrees, namelijk de bedreiging op 10 oktober 2018, moet vooreerst worden opgemerkt dat het om een eenmalige bedreiging ging. Bovendien roepen uw verklaringen omtrent dit feit ernstige vraagtekens op over de geloofwaardigheid ervan.

Bovenstaand werd al opgemerkt dat er geen enkel daadwerkelijk gevolg werd gegeven vanwege de bende, in de maanden tussen de bedreiging en uw vertrek uit El Salvador. Dat u verder bent blijven werken om uw opzegtermijn van drie maanden te voltooien staat in principe haaks op een daadwerkelijke, ernstige vrees voor vervolging, zijnde een vrees voor vervolging waarbij uw fysieke en/of psychische integriteit op het spel staat.

Ook verdere verklaringen terzake doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u ingeroepen element van vrees. Zo verklaart u, dat u geen uitleg hebt gegeven toen u uw ontslag aanbood, ook al werd er u naar gevraagd door de commandant (CG p.7). Hierop gerepliceerd of de commandant dan niet verwonderd was dat u opstapte, antwoordt u dat hij zei "dat u hier ook een toekomst kon uitbouwen en veel kon doen", maar dat u "de beslissing al genomen had". Het is bevreemdend en weinig overtuigend dat in geval van een ernstige bedreiging u uw leidinggevende niet op de hoogte zou brengen, en u enkel aan intieme vrienden iets zou hebben verteld over de bedreiging ten aanzien van uw persoon (CG p. 8 en p.10).

Immers, aangezien het wel meer voorkomt dat militairen bedreigd en/of gedood worden door bendeleden, is het evident dat er hierover een soort protocol bestaat. Dus u opnieuw de vraag gesteld naar de reactie van uw vrienden/ collega's toen u hen over de bedreiging sprak en expliciet gevraagd wat de procedure is, verklaart u dat je een melding hebt gemaakt bij de supervisor van je groep, die het doorgaf aan de commandant en dat u vervolgens werd voorgesteld om een zekere tijd in de basis te blijven (CG p.10). U vervolgens de vraag gesteld of u dan op de basis bent gebleven, antwoordt u dat u het niet nodig achtte (CG p.10). U verklaart hierbij dat u toch niet meer terug keerde naar de plaats waar de bedreiging plaats vond, maar dat u nu in het huis van uw moeder verbleef. Hiermee geeft u impliciet aan, dat het voor u voldoende veilig was om in het huis van uw moeder te verblijven, aangezien u het advies van uw commandant niet opvolgde. Het is ook bevreemdend dat de commandant bij uw ontslag blijkbaar niets weet over de bedreiging, terwijl u wel de veiligheidsprocedure zou gevolgd hebben. U hiermee geconfronteerd zegt u enkel dat het leidinggevend van een verschillende afdeling betrof. Hoewel dit goed mogelijk is, mag men er toch van uitgaan, dat er ergens een rapport van de melding van bedreiging in je dossier zit en blijft het bevreemdend dat u geen uitleg geeft en naar de bedreiging verwijst op het moment dat u ontslag neemt.

Wat de bedreiging op 10 oktober 2018 zelf betreft, moet toch ook worden opgemerkt dat u reeds acht maanden in het huis van uw schoonvader woonde, namelijk sinds begin februari en dat u nooit eerder werd gecontroleerd (CG p.9). Dit is een behoorlijke termijn om "niet op te vallen", aangezien de bendes beducht zijn over wie er in hun betreffende colonie en/ of wijk komt wonen en ze ook controles uitvoeren. Het is dan ook opvallend dat u pas na zoveel maanden voor het eerst zou zijn gevraagd naar uw identiteit, zeker omdat u er toch de vaste gewoonte op nahield om uw auto altijd op dezelfde plek te parkeren (CG p.7-8). Bovendien kreeg u er ook bezoek van vrienden/ collega's, gingen jullie soms uit, of werd je er opgehaald door je beste vriend om naar het werk te gaan (CG p.10). Verder, u gevraagd om welke redenen één van hen vermoedde dat u een militair was, vermoedt u dat het mogelijks uw kapsel was waar ze over vielen (CG p.8), of het feit dat u niet zoveel thuis was als anderen. Deze laatste verklaring overtuigt al zeker niet, aangezien u een zeer regelmatige job had en 's avonds ongeveer op hetzelfde uur thuis kwam (CG p. 5). Aangezien uw kapsel er volgens u uitziet zoals het kapsel van militairen, had dit dus al veel eerder kunnen opvallen, en niet pas na acht maanden. U gevraagd hoe ze erachter zouden kunnen komen, maakt u een heel vreemde redenering wanneer u stelt, dat ze "er daar misschien niet waren achter gekomen", maar dat u zichzelf mogelijks verdacht heeft gemaakt door te vertrekken uit de wijk.

Echter, uit bovenstaande vaststellingen is gebleken, dat er in de periode van drie maanden en half tussen de bedreiging en jullie vertrek uit El Salvador, geen enkel aanwijzing is dat u meer onder controle werd gehouden en/of dat u ook in de wijk van uw moeder zou worden bedreigd.

Bovenstaande vaststellingen wijzen eerder op een goed voorbereid plan om te migreren, dan op een vlucht uit uw land omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Uw vrouw verklaarde dat jullie na aankomst in het huis van uw moeder, binnen één tot twee weken hadden beslist om het land te verlaten (zie persoonlijk onderhoud vrouw p.7). Haar vader had zelfs onmiddellijk na het ingeroepen incident gesteld, dat het verlaten van het land de enige oplossing was (CG vrouw p.7). U nam vervolgens begin november 2018 ontslag zonder opgave van een reden, en

voltooide uw opzegtermijn van drie maanden. In november kochten jullie de vliegtickets (zie CG vrouw p. 4). In december 2018 besloten jullie te trouwen, omdat u en uw echtgenote dit wilden doen voor jullie vertrek (CG p.3 en CG vrouw p.4). Het planmatige van uw vertrek blijkt ook uit uw antwoord, wanneer u werd gevraagd om welke reden jullie in Spanje geen vraag om internationale bescherming hebben ingediend, aangezien dit het eerste land is waar u de Europese Unie bent binnengekomen. U verklaart terzake dat jullie "onderzoek" hebben gedaan en besloten dat er in Spanje ook veel sociale problemen en criminaliteit zijn.

Los hiervan dient bijkomend te worden benadrukt dat u al sinds eind november 2018 in het bezit was van een geldig paspoort en uw vrouw zelfs al veel langer (zie originele paspoorten in de groene farde van het administratieve dossier). Dat jullie niet lang na de bedreiging die plaatsvond op 10 oktober 2018 besloten om El Salvador te verlaten uit angst maar toch nog talmden tot 4 februari 2019 om El Salvador daadwerkelijk te verlaten is niet in overeenstemming te brengen met de door jullie verklaarde vrees voor jullie leven, te meer dat jullie voor de Schengen lidstaten geen visum nodig hebben en haast onmiddellijk na afgifte van uw paspoort hadden kunnen vertrekken. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door jullie naar voren geschoven asielmotieven.

Aangezien er in de periode tussen het incident en uw vertrek geen aanwijzingen waren van elementen van vrees, is het niet geloofwaardig dat de gestolen autobanden van uw schoonvader (CG p. 9), in mei 2019 (CG vrouw p.5), ook maar iets te maken heeft met jullie vertrek. Iemand zou uw schoonvader hebben gevraagd naar u waarop uw schoonvader zei dat u er niet meer woonde. De persoon in kwestie zou geantwoord hebben dat "jullie wisten wat jullie te verwachten hebben bij een terugkeer". Niet alleen is deze ontmoeting bijzonder vaag en moeilijk te beoordelen, dat het stelen van de banden van de auto van uw schoonvader iets met de vraag of opmerking van die persoon te maken heeft, toont u niet aan.

Dat de criminaliteit in El Salvador bijzonder hoog is en er zaken gebeuren zoals u en uw echtgenote verklaren, namelijk de moord in 2016 op uw oom die politieagent was (CG p. 9-10), de beroving en verkrachting van de zus van uw vrouw (CG vrouw p.5), de moord op uw collega (CG p.9) valt binnen deze algemene context, maar wijzen in jullie geval niet op een gegronde persoonlijke vrees in de zin van de Conventie van Genève. Aangaande de moord op uw collega is het opvallend dat u verklaart dat dit in april 2018 gebeurde, terwijl uw vrouw verklaart dat u dit nieuws hier in België vernam toen jullie in het opvangcentrum waren (CG vrouw p. 8).

Hoe dan ook, noch u noch uw echtgenote hebben voldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw of haar persoon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan worden vermoed. Hieruit volgt dat u, noch de hoedanigheid van Vluchteling noch de subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4 § a en b kan worden toegekend.

Er dient immers ook te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden

terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij

twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u en uw vrouw neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het betreft immers identiteitsdocumenten, documenten van burgerlijke stand, documenten in verband met opleidingsniveau en werkervaring, die hier verder niet ter discussie staan. De andere documenten aangaande de moord op uw oom, op uw collega, alsook de foto's van de auto van uw schoonvader relateren aan feiten die bovenstaand voldoende werden besproken.

Aangezien uw vrouw zich inzake haar vraag om internationale bescherming baseert op dezelfde feiten als u, wordt ten aanzien van haar eenzelfde beslissing van weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming aangehouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing ten aanzien van M. H. T. A. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de nationaliteit van El Salvador te bezitten, geboren en getogen in San Salvador. U bent op 8 december 2018 wettelijk gehuwd met B. L., N. A. met wie u samen naar België kwam. Op 12 december 2019 werd in België uw dochtertje geboren. In België verblijven eveneens uw tante, I. P. H. G. (CG 19/23438) en haar minderjarige zoon O. A. A. H., die in september 2019 aankwamen. Na de scheiding van uw ouders woonde u aanvankelijk bij uw moeder. U keerde tijdens uw studie terug naar het huis van uw vader, waar ook uw zus inwoont. Uw vader woont al twintig jaar in de wijk Credisa van San Salvador. Vanaf 10 februari 2018 kwam uw partner bij u wonen in het huis van uw vader. Dat was uit praktische overwegingen, aangezien u werkzaam was in het Central Militaire Hospitaal en uw partner werkte op de Militaire Luchthaven van San Salvador, als techniker gespecialiseerd in het onderhoud van de militaire vliegtuigen. Op 10 oktober 2018 deed zich vlakbij het huis van uw vader een incident voor. Uw man had net zijn auto geparkeerd toen hij benaderd werd door twee mannen die hem allerlei vragen stelden, zijn ID-kaart vroegen, hem argwanend aankeken en de verdenking uitten dat hij een militair was. Ze gaven uw man een waarschuwing, als ze zouden ontdekken dat hij bij de politie of het leger was, dan zouden ze hem en u doden. Uw man was bang en aangedaan toen hij thuis kwam en u en uw zus vertelde wat er was gebeurd. Vervolgens belde hij zijn moeder om te polsen of jullie daar terecht konden. Ook met uw vader werd overlegd. Hij stelde dat het land verlaten de enige manier was om veilig te zijn. De volgende ochtend zette uw man u af bij zijn moeder. U belde u naar het ziekenhuis dat u niet langer kon komen werken, aangezien de afstand nu te ver was en u niet meer ter plekke kon geraken. U man ging verder naar zijn werk. In de dagen daarna overwogen jullie wat te doen. Jullie overwogen of het mogelijk was om in een duurdere wijk te gaan wonen, maar ook dat bood niet voldoende garantie op veiligheid. U en uw man voelden zich zeer onveilig in de wijk van uw schoonmoeder. In de eerste twee weken besloten jullie El Salvador te verlaten. Uw man gaf begin november zijn ontslag bij het leger, hij had een opzegtermijn van drie maanden die hij voldeed. In november 2018 kochten jullie de tickets, in december 2018 zijn jullie getrouwd. Op 04 februari 2019 verliet u samen met uw echtgenoot uw land en reisde via Spanje naar België waar u op 18 februari 2019 een vraag om internationale bescherming indiende. Na uw vertrek is iemand bij uw vader vragen komen stellen over u en uw man. Twee dagen later werden de banden van de auto van uw vader gestolen.

Bij terugkeer stelt u een vrees te hebben voor de bendes omwille van wat er u man was overkomen.

U legt uw originele paspoort en ID-kaart neer, alsook de foto's van de wagen van uw vader. Verder verwijst u naar de documenten neergelegd door uw echtgenoot.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par A lid 2 van de Conventie van Genève alsook de subsidiaire bescherming zoals bepaald in art; 48/4 van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

U beroept zich in uw vraag om internationale bescherming op dezelfde elementen als uw echtgenoot en haalt geen eigen elementen van persoonlijke vrees aan. Bijgevolg dient ten aanzien van u dezelfde beslissing te worden aangehouden als deze ten aanzien van uw echtgenoot.

Deze beslissing luidt als volgt :

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een ernstig risico op vervolging kan worden vermoed, zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een daadwerkelijk en persoonlijke vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Evenmin heeft u aangetoond een reëel risico te hebben op ernstige schade zoals omschreven in Art 48/4 § 2 a en b.

U baseert uw vrees voor vervolging op uw profiel, zijnde een militair-technicus op één van de militaire luchtmachtbases van San Salvador (CG p.7-8).

Aangaande uw profiel moet verder worden opgemerkt dat militairen mogelijks een risico- profiel hebben, maar het gaat dan voornamelijk om militairen die worden ingezet in de strijd tegen de criminele bendes. U hiernaar gevraagd blijkt dit niet het geval te zijn (CG p.6). U verklaart dat u enkel op de basis werkte als technicus betrokken bij het onderhoud van de militaire vliegtuigen.

Verder moet worden opgemerkt dat uw profiel op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, doch u bleef hierover in gebreke.

Aangaande de door u ingeroepen vrees voor vervolging moet vooreerst worden opgemerkt dat u, vóór het door u aangehaalde incident op 10 oktober 2018, dat zou leiden tot uw vertrek uit uw land op 04 februari 2019, geen enkel probleem had met de bendes (CG p.5).

U verklaart hierover dat u tijdens uw studie intern was, en dat u in de wijk waar uw moeder woont en waar u opgroeide (CG p.3) weinig sociale contacten heeft. Nochtans verklaart u ook dat u, wanneer u in de weekends thuis kwam, u veel op de baan was met uw moeder die een druk leven heeft (CG p.5). Dat u in uw geboortewijk weinig sociale contacten zou hebben is weinig waarschijnlijk. U heeft bij uw

moeder gewoond tot u ging samenwonen met uw partner in het huis van haar vader, op 10 februari 2018. U bent beginnen werken op de militaire luchthaven op 01 januari 2016. U heeft dus nog ruim twee jaar in het huis van uw moeder geleefd, nadat u uw militaire loopbaan begon. U kwam dagelijks naar huis (CG p.5). Hoewel u verklaart dat de wijk van uw moeder problematisch is en er veel conflicten zijn, had u er geen problemen. Het vertrek uit die wijk was louter pragmatisch omdat u wou gaan samenwonen en het voor het werk van uw vrouw gemakkelijker was om bij haar vader te wonen in San Salvador.

Vervolgens doet zich op 10 oktober 2018 het incident voor met twee bendeleden in de wijk van uw schoonvader, in Soyapango, San Salvador, waarna u opnieuw naar uw ouderlijk huis trekt. Omdat u daar nooit eerder problemen had, werd u gevraagd om welke redenen u besloot om het land te verlaten (CG p.10-11). U stelt hierover dat u zich daar niet veilig voelde, omdat er veel graffiti was aan het begin van de colonie, waar je moeder woont, en dat er ook posten van de bende staan, i.c. MS 13. Hierbij geopperd dat ze u dan wellicht wel kennen, ontkent u dit en stelt u opnieuw dat u er nauwelijks buiten kwam en geen sociale contacten had. Dat de posten u niet zouden kennen is weinig aannemelijk, aangezien u toch stelt dat ze regelmatig controleren om te zien wie van de colonie is of niet. Op een ander moment verklaart u, dat u niet langer in de wijk van uw moeder kon blijven wonen, omdat dezelfde bende de controle heeft als in de wijk van je schoonvader, en dat u vreesde dat door uw vertrek aldaar de aandacht van de bende was getrokken (CG p.9), vooral omdat u vreesde dat uw gaan en staan daar meer werd gecontroleerd. Gezien dit een loutere veronderstelling betreft bent u niet bij machte dit in concreto aan te tonen. Immers, uw schoonvader heeft gedurende de drie maanden en half dat jullie in het huis van je moeder woonden, geen enkel probleem ondervonden met betrekking tot de bedreiging (CG p.9 en CG vrouw p.7). U heeft bovendien nog meer dan drie maanden in het huis van uw moeder gewoond, terwijl u nog verder naar het werk ging (CG p.9). Gedurende die drie en half maanden is er geen enkele bedreiging geweest en ook nadien is de bende niet te weten gekomen dat u daar bij uw moeder heeft verbleven (CG p. 9 en p. 10 en CG vrouw p.7). Uit het bovenstaande volgt dat u de onmogelijkheid om bij uw moeder, of althans in die wijk te blijven wonen, onvoldoende staaft met concrete feiten. De vraag aan uw vrouw gesteld, verwijst ook zij naar een algemeen gevoel van onveiligheid (CG vrouw p.7) aangezien volgens haar de wijk van uw moeder nog gevaarlijker is dan de wijk van haar vader.

Dan, wat de essentie betreft van de ingeroepen vrees, namelijk de bedreiging op 10 oktober 2018, moet vooreerst worden opgemerkt dat het om een eenmalige bedreiging ging. Bovendien roepen uw verklaringen omtrent dit feit ernstige vraagtekens op over de geloofwaardigheid ervan.

Bovenstaand werd al opgemerkt dat er geen enkel daadwerkelijk gevolg werd gegeven vanwege de bende, in de maanden tussen de bedreiging en uw vertrek uit El Salvador. Dat u verder bent blijven werken om uw opzegtermijn van drie maanden te voltooien staat in principe haaks op een daadwerkelijke, ernstige vrees voor vervolging, zijnde een vrees voor vervolging waarbij uw fysieke en/of psychische integriteit op het spel staat.

Ook verdere verklaringen terzake doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u ingeroepen element van vrees. Zo verklaart u, dat u geen uitleg hebt gegeven toen u uw ontslag aanbood, ook al werd er u naar gevraagd door de commandant (CG p.7). Hierop gerepliceerd of de commandant dan niet verwonderd was dat u opstapte, antwoordt u dat hij zei "dat u hier ook een toekomst kon uitbouwen en veel kon doen", maar dat u "de beslissing al genomen had". Het is bevreemdend en weinig overtuigend dat in geval van een ernstige bedreiging u uw leidinggevende niet op de hoogte zou brengen, en u enkel aan intieme vrienden iets zou hebben verteld over de bedreiging ten aanzien van uw persoon (CG p. 8 en p.10).

Immers, aangezien het wel meer voorkomt dat militairen bedreigd en/of gedood worden door bendeleden, is het evident dat er hierover een soort protocol bestaat.

Dus u opnieuw de vraag gesteld naar de reactie van uw vrienden/ collega's toen u hen over de bedreiging sprak en expliciet gevraagd wat de procedure is, verklaart u dat je een melding hebt gemaakt bij de supervisor van je groep, die het doorgaf aan de commandant en dat u vervolgens werd voorgesteld om een zekere tijd in de basis te blijven (CG p.10). U vervolgens de vraag gesteld of u dan op de basis bent gebleven, antwoordt u dat u het niet nodig achtte (CG p.10). U verklaart hierbij dat u toch niet meer terug keerde naar de plaats waar de bedreiging plaats vond, maar dat u nu in het huis van uw moeder verbleef. Hiermee geeft u impliciet aan, dat het voor u voldoende veilig was om in het huis van uw moeder te verblijven, aangezien u het advies van uw commandant niet opvolgde. Het is ook bevreemdend dat de commandant bij uw ontslag blijkbaar niets weet over de bedreiging, terwijl u wel de

veiligheidsprocedure zou gevolgd hebben. U hiermee geconfronteerd zegt u enkel dat het leidinggevend van een verschillende afdeling betrof. Hoewel dit goed mogelijk is, mag men er toch van uitgaan, dat er ergens een rapport van de melding van bedreiging in je dossier zit en blijft het bevreemdend dat u geen uitleg geeft en naar de bedreiging verwijst op het moment dat u ontslag neemt.

Wat de bedreiging op 10 oktober 2018 zelf betreft, moet toch ook worden opgemerkt dat u reeds acht maanden in het huis van uw schoonvader woonde, namelijk sinds begin februari en dat u nooit eerder werd gecontroleerd (CG p.9). Dit is een behoorlijke termijn om "niet op te vallen", aangezien de bendes beducht zijn over wie er in hun betreffende colonie en/ of wijk komt wonen en ze ook controles uitvoeren. Het is dan ook opvallend dat u pas na zoveel maanden voor het eerst zou zijn gevraagd naar uw identiteit, zeker omdat u er toch de vaste gewoonte op nahield om uw auto altijd op dezelfde plek te parkeren (CG p.7-8). Bovendien kreeg u er ook bezoek van vrienden/ collega's, gingen jullie soms uit, of werd je er opgehaald door je beste vriend om naar het werk te gaan (CG p.10). Verder, u gevraagd om welke redenen één van hen vermoedde dat u een militair was, vermoedt u dat het mogelijks uw kapsel was waar ze over vielen (CG p.8), of het feit dat u niet zoveel thuis was als anderen. Deze laatste verklaring overtuigt al zeker niet, aangezien u een zeer regelmatige job had en 's avonds ongeveer op hetzelfde uur thuis kwam (CG p. 5). Aangezien uw kapsel er volgens u uitziet zoals het kapsel van militairen, had dit dus al veel eerder kunnen opvallen, en niet pas na acht maanden. U gevraagd hoe ze erachter zouden kunnen komen, maakt u een heel vreemde redenering wanneer u stelt, dat ze "er daar misschien niet waren achter gekomen", maar dat u zichzelf mogelijks verdacht heeft gemaakt door te vertrekken uit de wijk.

Echter, uit bovenstaande vaststellingen is gebleken, dat er in de periode van drie maanden en half tussen de bedreiging en jullie vertrek uit El Salvador, geen enkel aanwijzing is dat u meer onder controle werd gehouden en/of dat u ook in de wijk van uw moeder zou worden bedreigd. Bovenstaande vaststellingen wijzen eerder op een goed voorbereid plan om te migreren, dan op een vlucht uit uw land omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Uw vrouw verklaarde dat jullie na aankomst in het huis van uw moeder, binnen één tot twee weken hadden beslist om het land te verlaten (zie persoonlijk onderhoud vrouw p.7). Haar vader had zelfs onmiddellijk na het ingeroepen incident gesteld, dat het verlaten van het land de enige oplossing was (CG vrouw p.7). U nam vervolgens begin november 2018 ontslag zonder opgave van een reden, en voltooide uw opzegtermijn van drie maanden. In november kochten jullie de vliegtickets (zie CG vrouw p. 4). In december 2018 besloten jullie te trouwen, omdat u en uw echtgenote dit wilden doen voor jullie vertrek (CG p.3 en CG vrouw p.4). Het planmatige van uw vertrek blijkt ook uit uw antwoord, wanneer u werd gevraagd om welke reden jullie in Spanje geen vraag om internationale bescherming hebben ingediend, aangezien dit het eerste land is waar u de Europese Unie bent binnengekomen. U verklaart terzake dat jullie "onderzoek" hebben gedaan en besloten dat er in Spanje ook veel sociale problemen en criminaliteit zijn.

Los hiervan dient bijkomend te worden benadrukt dat u al sinds eind november 2018 in het bezit was van een geldig paspoort en uw vrouw zelfs al veel langer (zie originele paspoorten in de groene fardes van het administratieve dossier). Dat jullie niet lang na de bedreiging die plaatsvond op 10 oktober 2018 besloten om El Salvador te verlaten uit angst maar toch nog talmden tot 4 februari 2019 om El Salvador daadwerkelijk te verlaten is niet in overeenstemming te brengen met de door jullie verklaarde vrees voor jullie leven, te meer dat jullie voor de Schengen lidstaten geen visum nodig hebben en haast onmiddellijk na afgifte van uw paspoort hadden kunnen vertrekken. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door jullie naar voren geschoven asielmotieven.

Aangezien er in de periode tussen het incident en uw vertrek geen aanwijzingen waren van elementen van vrees, is het niet geloofwaardig dat de gestolen autobanden van uw schoonvader (CG p. 9), in mei 2019 (CG vrouw p.5), ook maar iets te maken heeft met jullie vertrek. Iemand zou uw schoonvader hebben gevraagd naar u waarop uw schoonvader zei dat u er niet meer woonde.

De persoon in kwestie zou geantwoord hebben dat "jullie wisten wat jullie te verwachten hebben bij een terugkeer". Niet alleen is deze ontmoeting bijzonder vaag en moeilijk te beoordelen, dat het stelen van de banden van de auto van uw schoonvader iets met de vraag of opmerking van die persoon te maken heeft, toont u niet aan.

Dat de criminaliteit in El Salvador bijzonder hoog is en er zaken gebeuren zoals u en uw echtgenote verklaren, namelijk de moord in 2016 op uw oom die politieagent was (CG p. 9-10), de beroving en verkrachting van de zus van uw vrouw (CG vrouw p.5), de moord op uw collega (CG p.9) valt binnen deze algemene context, maar wijzen in jullie geval niet op een gegronde persoonlijke vrees in de zin van

de Conventie van Genève. Aangaande de moord op uw collega is het opvallend dat u verklaart dat dit in april 2018 gebeurde, terwijl uw vrouw verklaart dat u dit nieuws hier in België vernam toen jullie in het opvangcentrum waren (CG vrouw p. 8).

Hoe dan ook, noch u noch uw echtgenote hebben voldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw of haar persoon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan worden vermoed. Hieruit volgt dat u, noch de hoedanigheid van Vluchteling noch de subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4 § a en b kan worden toegekend.

Er dient immers ook te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u en uw vrouw neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het betreft immers identiteitsdocumenten, documenten van burgerlijke stand, documenten in verband met opleidingsniveau en werkervaring, die hier verder niet ter discussie staan. De andere documenten aangaande de moord op uw oom, op uw collega, alsook de foto's van de auto van uw schoonvader relateren aan feiten die bovenstaand voldoende werden besproken.

Aangezien uw vrouw zich inzake haar vraag om internationale bescherming baseert op dezelfde feiten als u, wordt ten aanzien van haar eenzelfde beslissing van weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming aangehouden. "

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A § 2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen; artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna « EVRM »); artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet; de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Met betrekking tot het verband met het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet stellen verzoekers een gegronde vrees voor vervolging te hebben omwille van het militaire profiel van verzoeker en het feit dat verzoekster in het Centrale Militaire Hospitaal van San Salvador werkte. Zij argumenteren dat zij vervolging vrezen omwille van hun politieke overtuiging aangezien het verwerven van territoriale en economische macht door de bendes politiek gemotiveerd is en verwijzen daarbij naar een passage in de COI Focus “*Salvador – Situation securitaire*” (hierna, ‘COI Focus “*Salvador – Situation securitaire*”) van 15 juli 2019 (p. 23-24) en in UNHCR, “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” (hierna ‘UNHCR “*Eligibility Guidelines*”), maart 2016, p. 28-29).

Zij argumenteren verder dat ze een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van het behoren tot een sociale groep omdat verzoeker een lid is van de strijdkrachten en verzoekster de echtgenote is van verzoeker en in het Militair Hospitaal werkte. Zij verwijzen wat dit specifieke risicoprofiel betreft opnieuw naar de UNHCR “*Eligibility Guidelines*” (p. 40-41) en de COI Focus Salvador – “*Situation securitaire*” (p. 19) en de uiteenzetting over de definitie van sociale groep in UNHCR, “*Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs*”, 31 maart 2010 (p. 12-15). Zij wijzen er op dat UNHCR en de Belgische en Europese wetgever een ruime interpretatie van het begrip ‘sociale groep’ hanteren en dat het woord onder meer in artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet duidt op een niet-limitatieve opsomming en dat uit het gebruik van het woordje « *en* » niet kan worden afgeleid dat beide benaderingen van het begrip sociale groep aanwezig moeten zijn. Zij leiden hieruit af dat zij *prima facie* een nood hebben aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van hun politieke overtuigingen en dat zij behoren tot een bepaalde sociale groep, in brede zin. Zij besluiten de uiteenzetting met betrekking tot de vluchtelingenstatus door er op te wijzen dat zij een oprechte inspanning hebben geleverd om hun asielaanvraag te staven; dat hen het voordeel van de twijfel moet toegekend worden en dat er rekening moet worden gehouden met de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus betogen verzoekers, na een theoretische uiteenzetting over artikelen 2 en 3 van het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat El Salvador op de lijst staat van de gevaarlijkste staten ter wereld, wegens geweld door bendes en de Staat (COI Focus “*Salvador – Situation securitaire*”, p. 7 - stuk 4; Human Rights Watch, “*World Report 2019 - El Salvador - Events of 2018; National Geographic*”, “*Inside El Salvador’s battle with violence, poverty, and U.S. policy*”, March 2019). Zij wijzen er verder op dat bronnen zelfs berichten van een exodus van de El Salvadoraanse politie, wegens extreem hoog geweld en de onmogelijkheid voor de overheid om bescherming te bieden, zelfs aan politieleden en dat MS 13 alleen al 31,2 miljoen dollar per jaar afperst van 70 % van de bedrijven die zich op zijn grondgebied bevinden (UNHCR “*Eligibility Guidelines*”, p. 31).

Vervolgens betogen zij dat in de UNHCR “*Eligibility Guidelines*” een lijst wordt opgesteld van mensen met een risk profile “*who may be in need of international protection*”, waaronder “*former members of the police and armed forces*”. Jongeren en jonge vrouwen worden ook geïdentificeerd door bendeleden (COI Focus, p. 15-16) en Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren, en in het bijzonder zij die voor hun vertrek problemen hebben gehad met bendes worden geïdentificeerd. Zij citeren ter staving de COI Focus « *Retour au pays des ressortissants* » van 9 januari 2020 (p. 9-10; 16-17 en 15). Zij leiden hieruit af dat zij, in geval van terugkeer naar El Salvador, na een verblijf in het buitenland, dus bijzonder kwetsbaar zouden zijn. Zij wijzen er verder op dat in Spanje slachtoffers van bendege geweld automatisch erkend worden als vluchtelingen. Bovendien blijkt uit verschillende bronnen dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om hun burgers te beschermen tegen criminele bendes en verwijzen zij daarvoor naar de UNHCR “*Eligibility Guidelines*” (p. 22 e.v.) en de COI Focus Salvador “*Situation securitaire*”, p. 21).

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 1 tot 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet; artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal niet heeft voldaan aan de onderzoeksplicht en gaan vervolgens in op de motieven waarom volgens de bestreden beslissingen verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging hebben.

Zij argumenteren vooreerst dat verwerende partij zich op geen enkele objectieve bron baseert om te stellen dat alleen militairen die worden ingezet in de strijd tegen criminele bendes mogelijk een risicoprofiel hebben. Volgens verzoekers blijkt evenwel uit objectieve bronnen dat (ex) leden van de veiligheidstroepen (politie en leger) een belangrijk doelwit zijn van criminele bendes ongeacht hun betrokkenheid bij de bestrijding ervan. Er is volgens hen geen twijfel dat verzoeker als ex-militair en verzoekster als echtgenote van een ex-militair die zelf ook in een militair hospitaal werkte, een specifiek risicoprofiel hebben. Zij wijzen er op dat een collega van hem een tweederangs-soldaat was; voor de beveiliging van de luchthaven instond en dus niet betrokken was bij de strijd tegen de bendes; en toch vermoord werd. Er is geen objectieve analyse gemaakt rekening houdend met alle objectieve elementen in strijd met artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet.

Verder bevestigt verzoeker dat hij nooit problemen heeft ondervonden voor 18 oktober 2018 maar geluk gehad heeft gezien de ernstige onveiligheid in de wijken van zijn moeder en schoonmoeder, dat zij denken dat hij omwille van zijn kapsel als militair werd gepercipieerd en dat hij voordien geen problemen heeft gehad omdat hij op de luchtmachtbasis werkte en niet erbuiten en dus minder zichtbaar was dan andere militairen. Onmiddellijk na het incident beseften ze evenwel dat als de bendeleden zouden te weten komen dat hij militair was, zij zouden gedood worden. Volgens verzoekers heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de realiteit ter plaatse in El Salvador waar criminele bendes het leger vrij aanvallen. Leden van politie en leger en hun familieleden worden beschouwd als één van de meest kwetsbare groepen in El Salvador. Ook hier stellen zij een schending vast van artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht.

Wat het incident op 18 oktober 2018 betreft doen zij gelden dat verzoeker duidelijk heeft uitgelegd dat hij niet kon vertrekken zonder ontslag te nemen en zijn opzegtermijn te respecteren omdat hij anders van desertie zou beschuldigd worden en verwijzen naar artikel 130 van de Salvadoraanse Militaire Rechtscode die stelt dat desertie wordt gestraft met gevangenisstraf van zes maanden tot een jaar. Verder herhalen zij dat hij zijn werk dolgraag deed; de regels van het leger respecteerde en ook verschillende voorzorgsmaatregelen namen tijdens deze periode zoals de verhuis naar het huis van verzoekers moeder, het mijden van sociaal contact en systematisch verschillende routes naar het werk nemen. Zij benadrukken dat zij op het einde van de opzegtermijn van verzoeker op 31 januari 2019 onmiddellijk het land verlaten hebben op 4 februari 2019. Verder stellen zij dat verzoeker de situatie niet heeft uitgelegd aan de hiërarchie van zijn supervisor omdat hij wist dat zij enkel konden aanbieden om een tijdje op de basis te blijven wat geen lange termijn bescherming biedt. Hij volgde de procedure en legde zijn ontslag voor aan zijn supervisor om niet te worden beschuldigd van desertie. Voorts stellen zij dat de keuze om bij verzoekers moeder te gaan wonen na het incident logisch is in het licht van de plaatselijke context. Verzoeker herhaalt dat hij niet bekend was in de buurt van zijn moeder en er geen sociale banden had terwijl hij meer risico's liep op de militaire basis, dat een potentieel doelwit is van de bendes. Zij verwijzen vervolgens naar een aantal bronnen volgens dewelke zwaarbewapende bendes staatsinstellingen aanvallen, met name UNHCR "*Eligibility Guidelines*", p. 40-41; Immigration and Refugee Board Canada en UNHCR, "*Des milliers de gens fuient la violence des gangs dans le nord de l'Amerique Centrale*", 08.04.2019. Zij betwisten vervolgens dat zij een goed voorbereid plan om te migreren zouden hebben opgesteld en herhalen dat hij eerst ontslag moest nemen om niet van desertie te worden beschuldigd, hij na het incident onmiddellijk stappen heeft ondernomen om een paspoort te krijgen en onmiddellijk na het verstrijken van de opzegtermijn vertrokken is en dat ze in Spanje geen verzoek om internationale bescherming indienden wegens de slechte materiële opvangvoorwaarden voor asielzoekers aldaar. Tenslotte stellen zij, met betrekking tot de diefstal van de autobanden van verzoeksters vader dat, hoewel zij geen bewijzen hebben, moet worden erkend dat het toeval de neiging heeft aan te tonen dat deze diefstal inderdaad verband houdt met de problemen die zij hebben ondervonden nu haar vader 20 jaar in dit gebied woont en voordien nooit problemen heeft gehad.

Zij besluiten dit onderdeel door te stellen dat zij bijzonder gedetailleerde verklaringen hebben afgelegd die worden bevestigd door objectieve bronnen, dat zij zichzelf nooit tegenspraken en dat het incident van 18 oktober niet geldig in twijfel werd getrokken door verwerende partij.

Bijgevolg moet, indien de Raad verzoekers zou volgen, artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet worden toegepast waardoor de bewijslast omkeert. Hun relaas moet geloofwaardig worden beschouwd, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel en zij hebben een gegronde vrees voor vervolging of minstens een reëel risico op ernstige schade.

Wat de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft vertrouwen verzoekers op de wijsheid van de Raad maar betwisten de analyse van verwerende partij dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict nu de COI Focus van 15

januari 2019 een “niveau van geweld dat gelijk is aan of hoger is dan het niveau dat wordt aangetroffen in door conflicten getroffen landen”, een “wijdverbreid geweld”, een “geweld dat de drempel van een gewapend conflict bereikt”, een “gewapend conflict met lage intensiteit” en een “situatie van algemeen geweld” vermeldt.

2.2. Verzoekers voegen volgende stukken aan hun verzoekschrift:

1. Bestreden beslissingen;
2. Aanstelling BJB;
3. UNHCR, “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*”, maart 2016, pp. 10, 12-13, 17, 22, 28-29, 36, 40-41, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>;
4. COI Focus Salvador – « *Situation sécuritaire* », 15 juillet 2019, pp. 6-7, 11, 15-16 18-19, 23-24;
5. Human Rights Watch, « *World Report 2019 - El Salvador - Events of 2018* », <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/el-salvador>;
6. National Geographic, « *Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy* », March 2019, <https://www.nationalgeographic.com/magazine/2019/03/el-salvador-violence-poverty-united-states-policy-migrants/>;
7. The Washington Post, « *It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country* », 03.03.2019, https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/its-so-dangerous-to-police-ms-13-in-el-salvador-that-officers-are-fleeing-the-country/2019/03/03/e897dbaa-2287-11e9-b5b4-1d18dfb7b084_story.html;
8. Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, El Salvador: « *information sur la présence et les activités de la Mara Salvatrucha (MS ou MS-13) et du Barrio 18 (Mara 18 ou M-18) au Salvador, y compris le recrutement; mesures prises par les autorités pour lutter contre les maras, y compris les dispositions législatives et la protection offerte aux victimes des maras* » (2011-juin 2014), 14 July 2014, SLV104900.EF, available at: <https://www.refworld.org/docid/53e494974.html>;
9. Código de justicia militar, « *Titulo V: Delitos contra el Servicio Militar, Capitulo I: Abandono de Servicio, de Destino o de Resistencia* », art 130, 29.05.1964;
10. UNHCR, « *Des milliers de gens fuient la violence des gangs dans le nord de l'Amérique centrale* », 08.04.2019, <https://www.unhcr.ca/fr/news/des-milliersde-gens-fuient-la-violence-des-gangs-dans-le-nord-de-lamerique-centrale/>.

3. Nieuwe elementen

Verzoekers leggen ter terechtzitting een aanvullende nota neer in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet waarbij volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht van de Raad: S. Grandadam, “*Salvador: le président Bukele aurait (aussi) négocié avec les gangs*”, *Courrier International*, 8 september 2020 (hyperlink): A.-C. Brigida, “*El Salvador's government cuts deals with MS-13 gang in bid to reduce killings, report says*”, *The Washington Post*, 5 september 2020 en een beslissing van toekenning van de subsidiaire bescherming door het CGVS aan een Salvadoraanse onderdaan dd. 16 september 2020 (uittreksels).

4. Zitting

Aangezien verzoekers vervolging of ernstige schade vrezen door een niet-overheidsactor in de specifieke context in El Salvador die gekenmerkt wordt door bendegeweld, worden partijen gevraagd zich uit te spreken over volgende vragen:

- De bestreden beslissingen zeggen niets over de mogelijkheid tot bescherming vanwege de overheid tegen niet-overheidsactoren. Kan hieruit afgeleid worden dat volgens het CGVS geen bescherming mogelijk is tegen niet-overheidsactoren in El Salvador, *in casu* militairen die bedreigd worden door bendes?
- Indien er geen bescherming mogelijk is, houdt de vrees van verzoeker als militair voor de bende verband met de criteria van de Conventie van Genève en valt dit onder artikel 48/3 Vreemdelingenwet?
- Is er mogelijkheid van een intern beschermingsalternatief in El Salvador in het geval van verzoeker?
- Indien er geen risico op ernstige schade is onder artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet, valt de situatie in El Salvador onder artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet? In dit verband, is er

sprake van een gewapend conflict in El Salvador? Zo ja, is er sprake van willekeurig geweld? Zo ja, wat is de mate van het willekeurig geweld?

Verzoekers stellen dat overheidsbescherming tegen niet-overheidsactoren niet beschikbaar is in El Salvador en wijzen op het feit dat in het geval van verzoeker de bescherming die zou kunnen geboden worden, met name het verblijf op de legerbasis van tijdelijke aard is en in elk geval niet op lange termijn. Zij menen dat er in het geval van verzoekers geen intern beschermingsalternatief voorhanden is in El Salvador nu zij duidelijk hebben uitgelegd dat dezelfde bende zowel in de wijk van verzoeksters vader als in de wijk van verzoeksters moeder actief zijn en dat de bendes actief zijn over het hele grondgebied van El Salvador. Het verband met de vervolgingsgronden toegeschreven politieke overtuiging en behoren tot een specifieke sociale groep is duidelijk aangetoond in het verzoekschrift. Zij nemen geen stelling in met betrekking tot de vraag of de situatie in El Salvador beantwoordt aan de definitie van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij stelt dat in sommige gevallen een verband met één van de vervolgingsgronden kan worden aangetoond, maar het profiel als militair kan als dusdanig niet beschouwd worden als een toegeschreven politieke overtuiging. Er moet gekeken worden naar de beweegredenen van de actor van vervolging en *in casu* zijn er geen elementen om aan te nemen dat de bendeleden dachten dat hij een militair was. Verwerende partij stelt verder dat er doorgaans geen intern beschermingsalternatief voorhanden is indien er een gegronde vrees voor vervolging is en de verklaringen geloofwaardig zijn. *In casu* stelt verwerende partij dat geen toepassing werd gemaakt van het intern beschermingsalternatief. Zij stelt dat er in beginsel geen effectieve overheidsbescherming tegen niet-overheidsactoren voorhanden is en dat de Staat geen redelijke maatregelen neemt om haar militairen te beschermen. Zij betoogt verder dat het geweld in El Salvador gemeenrechtelijke criminaliteit betreft, dat dit niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict en dat het geweld doelgericht en niet willekeurig van aard is.

5. Onderzoek in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van verzoekers verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekers.

Verzoeker legt volgende documenten neer bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming: zijn paspoort en identiteitskaart, zijn geboorteakte met apostille, zijn diploma van de Technische School, diploma (bevordering tot corporaal) en attesten van opleidingen van de militaire luchtmacht (onderhoud vliegtuig A37, basisonderhoud van schroeven, motoren G85 G E17 A) met apostille, attest van brandweeropleiding, een puntenlijst, een document van goed gedrag van zijn commandant, een document in verband met zijn ontslag, een diploma met apostille, een krantenartikel betreffende de dood van zijn oom in 2016; documenten in verband met de dood van een collega (kopie van foto, badge, document van interne veiligheidsdienst). Verzoekster legt haar origineel paspoort en identiteitskaart, haar diploma's en foto's van de auto van haar vader neer.

De paspoorten, identiteitskaarten en geboorteaktes van verzoekers tonen hun identiteit en nationaliteit aan maar staan niet ter discussie. De attesten die betrekking hebben op verzoekers carrière bij het leger en brandweeropleiding tonen aan dat hij bij de militaire luchtmacht werkte, wat evenmin ter discussie staat. De diploma's van verzoekers tonen hun opleidingsniveau aan. De krantenartikelen over de dood van verzoekers oom in 2016 tonen aan dat zijn oom het slachtoffer werd van een bende en

ondersteunen zijn verklaringen daarover maar tonen *an sich* niet aan dat deze gebeurtenis verband houdt met de door verzoekers ingeroepen feiten. Ook het artikel over de dood van een collega ondersteunt verzoekers verklaringen hierover en situeert het verzoek in het kader van het bendegeweld in El Salvador, maar heeft *an sich* geen betrekking op de door verzoeker ingeroepen feiten. De foto's van de auto van verzoeksters vader laten niet toe vast te stellen wie de eigenaar van de auto is noch in welke omstandigheden en door wie de wielen van de auto werden verwijderd.

De Raad besluit dat verzoekers een inspanning hebben geleverd om hun verzoek om internationale bescherming te staven met documenten maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging/risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. Na grondige lezing van het administratief dossier, het verzoekschrift en na de opmerkingen van verzoekende partijen ter terechtzitting gehoord te hebben, komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers' vluchtmotieven.

5.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen de verzoeken om internationale bescherming zowel in het licht van de vluchtelingendefinitie als in het licht van de subsidiaire beschermingsgronden onderzoekt. Wat betreft de vluchtelingenstatus wordt gesteld dat verzoekers onvoldoende aannemelijk hebben gemaakt dat in hun hoofde een "*ernstig risico op vervolging*" (*sic*) kan worden vermoed, zijnde een daadwerkelijke en persoonlijke vrees voor vervolging op grond van één van de vijf vervolgingsgronden.

Verzoekers stellen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben op grond van het behoren tot een specifieke sociale groep en op basis van hun toegeschreven politieke overtuiging. In beide gevallen beroepen zij zich in wezen op hun profiel als (ex-)militair en echtgenote van een ex-militair, wat als risicoprofiel wordt omschreven in de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016 (hierna 'UNHCR "*Eligibility Guidelines*") en de "*COI Focus Salvador – Situation Sécuritaire*" van 15 juli 2019 (hierna COI Focus "*Situation Sécuritaire*").

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissingen de commissaris-generaal verwijst naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines*" en dat de COI Focus "*Situation Sécuritaire*" deze risicoprofielen in de UNHCR "*Guidelines*" nagenoeg overneemt. De Raad wijst er op dat richtlijnen van het UNHCR, hoewel niet bindend in de Belgische rechtsorde, nuttig kunnen zijn bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Evenwel kan de enkele verwijzing naar het gegeven dat een verzoeker zou beantwoorden aan één van deze risicoprofielen niet volstaan om het verband tussen de ingeroepen vervolgingsfeiten en één van de vijf criteria in de vluchtelingendefinitie aan te tonen, noch een gegronde vrees voor vervolging. De Raad benadrukt dat het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en dat daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekers. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de verzoekers op een voldoende concrete manier dienen aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben.

5.5. Wat de door verzoekers voorgehouden vervolging omwille van toegeschreven politieke overtuiging betreft, stellen verzoekers in wezen dat zij, als ex-militairen, worden beschouwd als personen die zich verzetten tegen de bendes in El Salvador en dat de praktijken van deze bendes politieke macht nastreven.

Ter terechtzitting stelt verwerende partij dat, hoewel de bendes een politieke actor zijn, de drijfveren van hun acties hoofdzakelijk economisch en niet politiek zijn en dat verzoekers daarom geen verband tussen hun toegeschreven politieke overtuiging en de daden van vervolging waarvan zij het slachtoffer beweren te zijn, aantonen. De Raad stelt vast dat uit de door partijen aangebrachte landeninformatie inderdaad blijkt dat bendes in El Salvador weliswaar invloed trachten uit te oefenen op de politiek in de brede zin van het woord maar dat zij daarbij vooral de voortzetting van hun criminele activiteiten trachten te vrijwaren. Deze kunnen diverse vormen aannemen, waaronder drugshandel en witwasoperaties op

grote schaal, maar ook afpersing van gewone burgers op lokaal niveau binnen de wijken waar zij controle hebben (UNHCR "*Eligibility Guidelines*", p. 11).

Verzoekers verklaren vervolging of ernstige schade te vrezen door bendeleden van MS 13 in hun wijk op grond van het profiel van verzoeker als ex-militair bij de Salvadoraanse luchtmacht en verzoeksters profiel als echtgenote van een (ex-) militair die zelf ook in het Militair Hospitaal werkte. Daargelaten de vraag of er in het geval van verzoekers overheidsbescherming voorhanden is in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, komt de Raad tot de vaststelling dat zij geen gegronde vrees voor vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging aannemelijk maken.

Uit verzoekers verklaringen blijkt vooreerst dat het incident op 18 oktober 2018, waarbij verzoeker bij het huis van zijn schoonvader bij het uitstappen uit zijn wagen werd aangesproken door twee mannen die zijn identiteitskaart wilden zien en duidelijk maakten dat ze hem ervan verdachten een militair te zijn, de enige concrete en directe bedreiging is waarop zij hun verzoek baseren. Verzoeker is volgens zijn verklaringen opgegroeid in een familie van militairen, zo was zijn vader administratief onder-sergeant op dezelfde luchtmachtbasis waar verzoeker werkte (notities verzoeker CGVS, p. 6) en was ook zijn broer een jaar bij de luchtmacht. Verzoeker studeerde aan de technische militaire luchtvaarschool van 2013 tot 2015 en begon op de luchtmachtbasis van het leger naast de internationale luchthaven te werken op 1 januari 2016 tot en met zijn ontslag in januari 2019. De Raad wijst er op dat volgens zijn verklaringen hij zowel tijdens zijn studies als de eerste 2 jaar dat hij op de luchtmachtbasis werkte bij zijn moeder woonde waar de MS 13 bende actief was (notities verzoeker CGVS, p. 8) voor hij naar zijn schoonvader verhuisde, waar volgens zijn verklaringen de MS 13 bende ook actief was (notities verzoeker CGVS, p. 9). Evenwel maakt verzoeker geen melding van enige bedreiging die hij als (student)-militair zou hebben ondervonden, hoewel kan aangenomen worden dat hij er na al die jaren gekend zou zijn. Ook in de acht maanden voor het incident op 18 oktober 2018 toen hij bij zijn schoonvader woonde, kende hij er als militair geen problemen met de bendes.

In het verzoekschrift argumenteert verzoeker dat hij nooit problemen heeft gekend voor het incident van 18 oktober 2018 maar wijt dit aan geluk; het feit dat hij uitsluitend op de basis werkte en niet daarbuiten en dus minder zichtbaar was dan andere militairen. Hieruit blijkt in elk geval dat verzoeker, ondanks zijn hoedanigheid als militair en zijn kapsel, waarvan hij zelf vermoedt dat hij daardoor geïdentificeerd werd door de twee bendeleden (notities verzoeker CGVS, p. 8), al die jaren werkzaam kon zijn op de luchtmachtbasis en toch in de door de bende MS 13 gedomineerde wijk van zijn moeder kon blijven wonen. De door verzoekers geciteerde landeninformatie bevestigt dat politie-agenten met lage lonen vaak gedwongen worden om in de wijken van bendes te gaan wonen en daar het doelwit kunnen zijn van deze bendes, (UNHCR "*Eligibility Guidelines*", p. 40 en COI Focus "*Situation Sécuritaire*" (p. 18)) maar doet op zich geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker zelf in elk geval niet geïdentificeerd werd voor het incident in 2018, noch erna zodat hieruit geen vervolging omwille van toegeschreven politieke overtuiging blijkt. Verzoekers verklaring dat de bendeleden zouden gezegd hebben dat hij een militair is en dat ze hem zouden afmaken is een loutere bewering. In elk geval blijkt uit zijn verklaringen dat de vermeende bendeleden hem hebben laten gaan en hem ondanks deze bedreiging daarna niet meer hebben lastiggevallen.

Verzoeker verwijst verder naar de moord op zijn oom en op zijn collega op dezelfde luchthaven waar hij werkte. Hij wijst er op dat het ook om militairen van lage rang ging en zij dus hetzelfde profiel hadden als verzoeker. Verzoeker legt ter staving een krantenbericht neer van 25 juni 2016 dat over de moord op zijn oom zou gaan en de werkbadge, foto en een nieuwsbericht op sociale media over de moord op een collega (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stukken 11 en 12). Voor zover hieruit kan blijken dat verzoekers oom en collega vermoord werden, stelt de Raad vast dat deze elementen, behalve het gegeven dat deze personen hetzelfde profiel hebben, geen betrekking hebben op verzoeker en dat deze feiten geen concrete bedreiging aan het adres van verzoeker aantonen. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt gesteld, tonen verzoekers hiermee geenszins aan dat verzoeker reeds het slachtoffer was van vervolging, ernstige schade of rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Het incident met de bendeleden op 18 oktober 2018 is dus het enige incident met bendeleden dat verzoeker persoonlijk zou meegemaakt hebben. Verder stelt de Raad vast dat, ook na het beweerde incident, verzoeker niet meer in het vizier van de bendes kwam, ondanks de verhuis van beide verzoekers naar de woning van verzoekers moeder in een andere wijk waar, zoals reeds aangehaald, MS 13 ook actief is. Verzoekers verklaring dat verzoeker er geen vrienden had en dat hij niet bekend was in de buurt overtuigt niet, nu hij er vele jaren heeft gewoond en hij zich in elk geval moest verplaatsen tussen de luchtmachtbasis en de woning van zijn moeder.

Verzoeker diende weliswaar onmiddellijk zijn ontslag in na het incident van 18 oktober 2018 en moest, zoals verzoekers opmerken, een opzegtermijn van drie maanden respecteren om zich niet schuldig te maken aan desertie. Verzoekers citeren daarbij artikel 130 van de Salvadoraanse Militaire Rechtscode dat desertie strafbaar stelt met een gevangenisstraf van zes maanden tot een jaar. Waar de Raad kan aannemen dat verzoeker zijn opzegtermijn van drie maanden wilde respecteren om niet van desertie beschuldigd te worden, kan de Raad evenwel niet anders dan vaststellen dat hij ook geen gebruik maakte van de mogelijkheid om op de luchtmachtbasis te wonen, wat volgens zijn verklaringen een optie was (notities verzoeker CGVS, p. 10) en dat hij verkoos met zijn echtgenote bij zijn moeder te blijven. Dit nuanceert de vrees van verzoekers voor verdere bedreigingen in belangrijke mate, nu zij ook, in afwachting van hun vertrek naar België, op de luchtmachtbasis hadden kunnen verblijven, maar hier vrijwillig van afzagen. Waar verzoekers in het verzoekschrift aanvoeren dat zij op de militaire basis net meer risico liepen omdat criminele bendes de staatsinstellingen aanvallen en zwaarbewapend zijn, stelt de Raad vooreerst vast dat de door verzoekers geciteerde landeninformatie vooral betrekking heeft op gerichte aanslagen op soldaten en leden van de Policia Nacional Civil (PNC) buiten dienstverband en het gebrek aan training van de politie. De UNHCR "*Eligibility Guidelines*" vermelden weliswaar dat in 2014 en 2015 een aantal staatsinstellingen het doelwit waren van naar verluidt door bendes gecoördineerde aanvallen met geïmproviseerde explosieven, maar hieruit blijkt niet dat legerbases specifieke doelwitten zouden zijn noch systematisch belaagd worden. Verder kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker zelf verklaart dat hij niet op de basis is gebleven omdat "*het leek me niet nodig, ik ben er niet gebleven*" (notities CGVS verzoeker, p. 10) en tijdens het persoonlijk onderhoud verder niet verwijst naar het gebrek aan veiligheid op de luchtmachtbasis of mogelijke aanvallen door bendes.

Waar de raadsman van verzoekers op de zitting stelt dat de overheidsbescherming geboden door de overheid niet doeltreffend is en tijdelijk van aard, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete informatie aanbrengen die dit in hun individuele omstandigheden aantoont en blijkt in elk geval uit verzoekers verklaringen hierover dat hij toegang had tot de geboden beschermingsmaatregel indien hij hiervan gebruik had willen maken.

Zij wijzen er ook op dat zij verschillende voorzorgsmaatregelen namen, zoals de verhuis naar het huis van verzoekers moeder, het volgen van verschillende routes naar het werk en het onmiddellijk ontslag van verzoekster. Hoger werd reeds aangestipt dat de bende MS 13 ook in de wijk van zijn moeder actief was, zodat, mochten zij zich werkelijk bedreigd gevoeld hebben door de bende, dit bezwaarlijk als een voorzorgsmaatregel kan gelden.

Wat tenslotte de diefstal van de banden van verzoeksters vader na hun vertrek uit El Salvador betreft, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat zij niet aantonen dat dit feit verband zou houden met het incident op 18 oktober 2018 noch met verzoekers profiel als (ex-) militair en echtgenote van een ex-militair. Zoals hoger reeds vastgesteld, laat de neergelegde foto van een auto zonder banden geenszins toe vast te stellen wie de eigenaar is van de auto, in welke omstandigheden deze feiten werden gepleegd en door wie, zodat dit geen enkele bewijswaarde kan worden toegedicht.

Voor zover verzoekers zich ook beroepen op verzoeksters profiel als echtgenote van een ex-militair stelt de Raad vast dat verzoeksters vluchtmotieven volledig gebaseerd zijn op de vluchtmotieven van haar echtgenoot. Ook uit haar verklaringen blijkt niet dat zij omwille van haar profiel een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt. Uit verzoeksters verklaringen blijkt weliswaar dat zij tijdens haar studententijd bij haar vader woonde in een wijk die door bendes werd gecontroleerd en dat haar zus gewelddadig werd verkracht door een bendelid (notities, CGVS verzoekster, p. 5), maar zij maakt verder geen gewag van enige problemen die zij persoonlijk zou hebben gehad met de bendes in de wijk, behalve het feit dat ze nooit de bus namen en niet naar de markt mochten gaan van haar vader. Voor zover verzoekers beweren dat verzoeker als ex-militair een toegeschreven politieke overtuiging kan worden toegedicht, maken zij niet aannemelijk dat hij als dusdanig zou geïdentificeerd zou worden, nu hij verschillende jaren als student aan de militaire school en als militair in de wijk van zijn moeder kon verblijven zonder noemenswaardige problemen.

In casu kunnen verzoekers derhalve geen gegronde vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven politieke overtuiging aantonen.

5.6. Verzoekers voeren ook een vrees voor vervolging aan omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep van (ex-)militairen. Artikel 48/3 § 3 d) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“d) een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :
- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en - de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd”.*

Hieruit volgt dat overeenkomstig artikel 48/3 § 3, d) van de Vreemdelingenwet twee voorwaarden cumulatief vervuld moeten zijn om als een specifieke sociale groep te worden beschouwd: het hebben van een aangeboren kenmerk of een gemeenschappelijke achtergrond die niet kan gewijzigd worden en een eigen identiteit hebben in het betrokken land omdat de groep in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Verzoekers verwijzen naar de ruimere bewoordingen in de Vreemdelingenwet en de parlementaire voorbereidingen van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl. St.*, zittingsperiodes 51, 2005-2006, nr. 2478/001, Memorie van toelichting, p. 83) waarbij richtlijn 2004/83/EG werd omgezet in de Vreemdelingenwet om te argumenteren dat artikel 48/3 § 3, d) van de Vreemdelingenwet een ruimere interpretatie toelaat waarbij het zou volstaan dat één van beide voorwaarden vervuld is. De Raad wijst er evenwel op dat het Hof van Justitie in het arrest X, *“Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel”* heeft geoordeeld dat een groep geacht wordt een *“specifieke sociale groep”* te vormen als aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 10, lid 1, d) van Richtlijn 2004/83/EG is voldaan (HvJ, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, *Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z*, arrest van 7 november 2013, punt 45). Bovendien is ondertussen Richtlijn 2004/83/EG ingetrokken door Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna ‘herschikte Kwalificatierichtlijn’). De herschikte Kwalificatierichtlijn stelt niet langer minimumnormen, maar normen vast voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten. Voor zover artikel 3 van de herschikte Kwalificatierichtlijn Lidstaten toelaat om gunstigere normen vast te stellen of te handhaven, kan dit slechts *“indien die met deze richtlijn verenigbaar zijn”*. Het hoofddoel van de Kwalificatierichtlijn is *“enerzijds te verzekeren dat de lidstaten gemeenschappelijke criteria toepassen voor de identificatie van personen die werkelijk bescherming behoeven en anderzijds ervoor te zorgen dat deze personen in alle lidstaten over bepaalde minimumvoordelen kunnen beschikken”* (overweging 12). Gelet op deze doelstelling en gezien de invulling van het begrip specifieke sociale groep door het Hof van Justitie geen ruimte laat voor een interpretatie waarbij de vervulling van één van beide voorwaarden volstaat, kan de stelling van verzoekers niet worden gevolgd.

Verzoekers tonen niet aan een onveranderlijk gemeenschappelijk kenmerk te hebben waarvan niet geëist kan worden dat ze dit opgeven, noch een eigen identiteit te hebben die in hun directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. De Raad wijst er in dit verband op dat verzoeker ontslag nam uit het leger en dus niet langer tot de beweerdde sociale groep van militairen behoort. Voor zover hij verklaart geïdentificeerd te zijn geweest op basis van zijn kapsel, gaat het evenmin om een fundamenteel en onveranderlijk kenmerk, zodat verzoekers niet aantonen dat zij behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 10, lid 1, d) van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

De door verzoekers ter zitting neergelegde artikels uit de Washington Post van 5 september 2020 en Courrier international van 8 september 2020 zijn niet van aard bovenstaande beoordeling door de Raad om te buigen. Zij hebben betrekking op geheime besprekingen die de regering zou gevoerd hebben met MS-13 waarbij een vermindering van de dodentol wordt betracht in ruil voor een versoepeling van detentie-omstandigheden voor de bendeleden en steun voor de partij van de president in de verkiezingen in 2011. Het uittreksel van een beslissing van verwerende partij waarbij aan een onderdaan van El Salvador subsidiaire bescherming werd toegekend, vermeldt de afwezigheid van overheidsbescherming maar geeft verder geen enkele toelichting over de individuele omstandigheden van de betrokkene zodat hieruit geen relevante conclusies voor de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming kunnen getrokken worden. Voor zover verzoekers hiermee trachten aan te tonen dat er geen doeltreffende overheidsbescherming bestaat in El Salvador, heeft de Raad hierboven reeds vastgesteld dat zij geen gegronde vrees voor vervolging door bendeleden aannemelijk

maken, zodat een onderzoek naar overheidsbescherming in hun individuele omstandigheden *in casu* niet noodzakelijk is.

Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

6. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

6.3. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32). Dit artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook geïnterpreteerd worden in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het EHRM hanteert inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken een aantal principes (EHRM 26 augustus 2016, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde mishandeling een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. e.a. v. Zweden*, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *H.L.R. v Frankrijk*, §§ 43-44).

Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *J.K. e.a. v. Zweden*, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene

omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, *Saadi v. Italië*, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch aan mishandeling wordt onderworpen, is het in beginsel niet noodzakelijk om bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132).

6.4. Voor zover verzoekers, wat het reëel risico op ernstige schade op grond van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet betreft, zich baseren op dezelfde motieven als hun vrees voor vervolging, volstaat de Raad met te verwijzen naar de beoordeling van hun verzoek onder punt 5 van dit arrest. In dit verband wijst de Raad er op dat verzoekers niet kunnen volstaan met het verwijzen naar een risicoprofiel om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

6.5. Verzoekers voeren ook aan dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador, omwille van hun verblijf in het buitenland een bijzonder kwetsbaar profiel zouden hebben onder meer omdat zij door de bendes zullen beschouwd worden als personen met financiële middelen, wat hen onder andere vatbaar maakt voor afpersing.

Op basis van de landeninformatie die door partijen wordt aangebracht, kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerders bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Verzoekers stellen in het verzoekschrift dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador, na een verblijf in het buitenland een bijzonder kwetsbaar profiel zouden hebben en verwijzen ter staving van hun stelling naar passages in de UNHCR "*Eligibility Guidelines*" en de COI Focus "*Situation Sécuritaire*", waarin in algemene termen wordt gesteld dat terugkeerders het voorwerp kunnen worden van afpersing of andere bedreigingen omdat zij kunnen beschouwd worden als personen die over financiële middelen beschikken. Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in. Het feit dat zij een periode in België verbleven hebben, is niet voldoende om een reëel risico om onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandeling aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus "*Salvador – Retour au pays de ressortissants*", 12 juli 2019, p. 20-21), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen.

Verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Verder wijst de Raad er op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te kunnen worden gekwalificeerd. Bijgevolg tonen verzoekers niet aan dat zij omwille van

hun verblijf in het buitenland in geval van terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet lopen.

6.6. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt evenwel uit de beschikbare landeninformatie dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR *Eligibility Guidelines*, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *Situation Sécuritaire*, p. 11-19; UNHCR *Eligibility Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitensproportioneel geweld (COI Focus *Situation Sécuritaire*, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek, moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit

alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUITEN DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken, in openbare terechtzitting van vijf november tweeduizend twintig door de Verenigde Kamers van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen, die was samengesteld als volgt:

dhr. S. BODART,
mevr. M. - C. GOETHALS,
dhr. G. DE GUCHTENEERE,
dhr. O. ROISIN,
mevr. M. MAES,
dhr. K. POLLET,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

eerste voorzitter,
kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De eerste voorzitter,

S. BODART